

hadde nogen Betydning for en Minister. Jeg veed slet ikke, hvorledes han kan sige det. Det kan da ikke gjælde om en Minister som Indenrigsminister f. Ex., der har en saa stor Mængde heterogene Sager under sit Omraade, at han paa ingen Maade kan være sagkyndig i dem alle; det maatte derfor endog kunne være ham overmaade velkomment at have Sæde i et Udvalg, og forhandle Sagen der med de sagkyndigste Medlemmer. Formanden meente ved sin tidligere Afgjørelse, at kun den Minister, der havde forelagt Sagen, ikke kunde vælges til et Udvalg desangaaende; han indrømmede derimod Muligheden af at vælge en Minister, naar denne ikke havde forelagt den Sag, hvorom der handlede. Jeg kan ikke gaae ind paa denne Adfærd; men i alt Fald, naar man gjør den Indrømmelse, som den ærede Formand har gjort, maa man tage i Betænkning, at en Minister ligesaa godt som Formanden — hvad jeg før forudsatte — kan være i Besiddelse af en særlig Sagkundskab, som Thinget kan ønske at føre sig til Nytte i en Sag, som ligger udenfor hans Departement. Er han da villig til at tjene Thinget i en saadan Sag, hvorfor skulde det saa ikke modtage hans Tjeneste? Vi have f. Ex. en Finantsminister, der har en saadan særlig Sagkundskab, som vel nu er bleven repræsenteret i Folkethinget, men som tidligere har været haardt savnet der. Sæt nu, at der blev forelagt en Sundhedslov, hvorfor skulde saa ikke Finantsministeren have Lov til at tjene Folkethinget med sin Sagkundskab i denne Retning? Hvorfor vil man ved en udtrykkelig Bestemmelse opstille et Forbud mod Noget, for hvis Misbrug der slet ikke er Fare? Valget af et Udvalg skeer jo dog ikke ved, at man ryfter Lodder ud af en Lotteripose; Thingets Medlemmer tage først ethvert Valg under Overveielse, og man kan være ganske rolig for, at det ved en saadan Overveielse vil blive taget i Betragtning, om det vil være rigtigt at vælge en Minister eller ikke, og at man ikke vil vælge en Minister i noget Tilfælde, hvor denne ikke selv tilbyder sin Tjeneste, eller hvor der er overveiende Grund til at fritage ham.

Som sagt, jeg indrømmer, at praktisk Betydning har Bestemmelsen om Ministeres Valgbarhed ikke. Det er ikke hændet i 10 Aar, at man har tænkt paa at vælge en Minister til et Udvalg; det er rimelighviis skeet ved et reent Tilfælde; idet et Medlem af Thinget havde glemt, at et andet Medlem, der tidligere saa hyppig er bleven valgt til Medlem af Udvalg, nu var bleven Minister. Det er rimelighviis denne Forglemmelse, som har fremkaldt den hele Sag, og der vil maastee gaae 10 Aar hen, inden det samme Tilfælde igjen frembyder sig. Men der er ingen Grund til at sætte en Bestemmelse ind, for hvilken der intet Brug er, og som dog kan bidrage til at føre Udviklingen hen i en forkeert Retning. Det blev vel ikke ligefrem sagt af den ærede Ordfører, men det kan dog skimtes af Betænkningen, at det er hans Mening, at en Minister ikke maa være i et Udvalg, fordi han der kan øve for stor Indflydelse paa dets øvrige Medlemmer, fordi han vil kunne dreie dem formeget efter sin Mening; men det selvsamme Raisonnement kan man jo bruge, naar der er Tale om en Minister bør være Medlem af Thinget. Han vil jo ogsaa her ved sin Stemmegivning kunne gjøre sin Indflydelse gjældende; det vil oftere være Tilfældet, at en enkelt Stemme gjør Udslaget; men selv om flere Stemmer behøves til at gjøre Udslaget, kan det jo ogsaa være Tilfældet, at flere Ministre ere Medlemmer af Thinget. Det næste Skridt, hvortil man maatte komme efter Forretningsudvalgets Forslag, vilde altsaa være, at man berøvede Ministrene deres Stemmeret, og saa seer jeg ikke, hvorfor de skulde blive længere her i Thinget. Nei, mine Herrer! Jeg kan ikke erkjende, at det skulde være nødvendigt at gjøre en saadan Tilføielse, som Udvalget har foreslaaet, at hverken Formanden eller Ministrene skulde kunne være Medlemmer af Udvalg. Skulde jeg gaae ind paa et Compromis, vilde jeg ialtfald forlange, at man skulde lade det være nok at undtage Formanden, men lade det staae hen, hvorvidt Ministrene bør vælges eller ikke.